

[Vagn Bro.]

udlevere danske statsborgere, der begår en politisk forbrydelse, men jeg vil gerne have lov til at drøfte konsekvenserne af dette for andre landes borgere. I al almindelighed er vi vel på den sikre side, når det er slået fast, at den politiske forbrydelse, som den pågældende skal udleveres for, også skal være strafbar her i Danmark, men alligevel er her måske et punkt, som vi skulle tænke lidt nærmere over.

Også jeg vil udtale min tilfredshed med dette lovforslag. Jeg vil håbe, at det vil lette politiets arbejde i forholdet til vore broderlande, hvis politi jo må arbejde sammen, jeg tør sige hver eneste dag. Dette gælder ikke alene hovedstadspolitiet; også provinspolitiet står ofte i direkte forbindelse med politiet i de andre lande. Det er derfor af vigtighed, at vi får den lettest mulige ordning, og det forstår jeg er ministerens ønske. Kunne vi så samtidig gennem forhandling med andre lande sydpå opnå en lettere adgang til udlevering, ville jeg hilse det med tilfredshed.

Jeg kan anbefale lovforslaget ikke alene til velvillig, men også til hurtig behandling.

Thestrup: Det foreliggende lovforslag er jo resultatet af en række forhandlinger mellem de nordiske justitsministre; endvidere har Nordisk Råds juridiske komité behandlet sagen, og endelig var den til behandling på Nordisk Råds sidste møde i efteråret 1958.

Der er forskellige forhold, der har bidraget til, at en fællesnordisk lovgivning om udlevering er blevet ønskelig. Den stærkt forøgede persontrafik mellem de nordiske lande, som bl. a. det fællesnordiske arbejdsmarked har forårsaget, har bevirket, at forbrydere fra det ene nordiske land i et langt større antal tilfælde nu end tidligere har søgt tilflugt i et andet af de nordiske lande. Man har hidtil klaret sig med en såre simpel og praktisk ordning mellem de nordiske lande, nemlig den, at man uden formaliteter og uden nogen art af vanskeligheder udleverede eftersøgte forbrydere til det nordiske land, de var flygtet fra; men der var jo det kedelige ved det, at for denne ordning var der ingen lovhjemmel. I Sverige, i Finland og i Norge var dette i alt fald ikke i overensstemmelse med de love, der

var gældende, og i Danmark havde vi jo ikke nogen udleveringslov, men kun nogle udleveringstraktater med forskellige lande og en sædvanemæssigt opbygget praksis. I sommeren 1957 blev en person, der var flygtet fra Danmark efter at have myrdet begge sine forældre, pågrebet i Sverige og, således som praksis var, uden nogen formaliteter udleveret til Danmark af det svenske politi, men spørgsmålet om lovligheden heraf blev rejst over for den svenske justitieombudsmand, og hermed fik naturligvis Sverige og dermed også de andre lande en grund yderligere til at søge en regulering af forholdet. Samtidig må det erkendes, at den komplicerede og langsomme procedure, der er gældende ved udlevering i henhold til traktater, er ganske upraktisk mellem lande, der har et så stærkt samkvem som de nordiske.

Det spørgsmål kunne nu rejses, om ikke det rigtigste ville have været at lovfæste den i praksis gældende formløse udlevering mellem de nordiske lande. Dette spørgsmål har også været rejst i den juridiske 9 mands komité. Imidlertid blev man også her stående ved den noget mindre vidtgående ordning, der har fundet udtryk i det fremsatte lovforslag.

Hovedprincippet i lovforslaget er jo, at udlevering af lovovertrædere de nordiske lande imellem i almindelighed sker direkte uden diplomatisk mellemkomst og ved en let og simpel procedure, vel at mærke når det drejer sig om lovovertrædelser, for hvilke der er foreskrevet en vis højere straf, således at det overhovedet er rimeligt i disse tilfælde at udlevere.

På nogle punkter kan der imidlertid være betænkeligheder ved gennemførelsen af en sådan vidtgående udleveringsbestemmelse som den, der er foreskrevet i lovforslaget, og disse betænkeligheder er da også kommet frem. De to områder, som navnlig er omtalt, er naturligvis spørgsmålet om udlevering af egne statsborgere og spørgsmålet om udlevering for politiske forbrydelser. Man er i lovforslaget gået den vej at foreskrive betingelser i disse to henseender, der skulle sikre, at vi ikke kom til at overtræde nogen af de fundamentale opfattelser, som gør sig gældende vedrørende de krav, som vore statsborgere med rette kan stille over for staten.